

quennium perseverans integrum LOBECHIUS, ita vitam, studia, & mores instituit, ut charus esset omnibus, adversus nemini, sodalibus se non præponeret, sed si quem videret industrium, illum honestè æmularetur; adeò ut facilimè sine invidia laudem inveniret, & amicos pararet plurimos. Itaquæ certatim eum amare ocæperunt conviçtores: inter quos principem tunc tenebat locum vir jam Clarissimus & consultissimus Dn. ERNESTUS COTMANNUS, antecessor Academiae noster dignissimus; qui eum à prima illa familiaritate non amavit tantum, sed ob divina ingenij dona, quæ indies incrementa sumere in eo videbat, deinceps coluit & suspexit plurimum; qui quæ tantò nunc sortem Academiae, cognito hoc tristissimo planeque insperato tanti viri, tanti quæ amici discessu deplorat acerbius, quantò LOBECHIUM scivit esse virum omnium bonorum amore digniorem, Theologum præstantiorè, quantoquæ ipse eum dilexit impensius.

Cæterum perpetuò sibi in memoriam revocans LOBECHIUS missum se in hanc litterarum & doctrinae officinam, non ut in segni otio ætatem inglorius transigeret, sed ut quotidie proficiendo evaderet melior: turpe sibi futurum rectè secum reputavit, si quem diligentiae cursum ab ipso studiorum auspicio esset ingressus, eundem non in continuandis & perficiendis ijs pari cum alacritate teneret. Quapropter remoram nullam honesto suo proposito iniçci passus est, quin tantò ad laborandum exstimulatum ipsum acrius fuisse accepimus, quanto majora sibi & graviora ad discendum indies proponi videret. Vnde etiam factum, ut paucorum annorum spatio, linguarum istarum principum, ipsa domini & salvatoris nostri cruce nobilitatarum, adeoque Philosophiæ totius, & imprimis Matheseos cognitionem haud vulgarem consequeretur: sic
ut